

Virbo-senioren reizen al een decenium lang in Europa rond

Het was inderdaad in 2010 dat de seniorenafdeling van Virbo er voor de eerste keer een weekje op uit trok. De reisbestemming van toen was de Wildschönau in het Oostenrijkse Tirol. Men had er duidelijk niet alles gezien want het volgende jaar was de reisbestemming dezelfde plaats met een nieuwe invulling van de bezoeken en activiteiten. In 2012 ging het richting Praag. Ook hier had men blijkbaar nood aan een tweede bezoek dat plaats vond in 2014. Tussendoor deed men in 2013 het Zwarte Woud aan en voor 2015 trok men de Loire-vallei in om onder andere wat kastelen te bezoeken. Het jaar nadien verbleef men ook in Frankrijk, maar had men de pijlen op de Elzas en Vogezen gericht. Het achtste reisjaar ging ook naar onze zuiderburen: Bretagne werd aangedaan en het jaar nadien was de champagnestreek de reisbestemming. Wie even meegeteld heeft weet intussen al dat september 2019 het tiende reisjaar was en daarvoor stond de Duitse Moezelstreek op het programma. Op vrijdag 6 september 2019 werden de deelnemers verwacht in hotel Springiersbacher Hof in Kröv aan de Moezel. Kröv is één van de vele kleine wijndorpjes aan de Moezel zowat halverwege tussen Trier en Cochem. Het werd een week lang onze uitvalbasis voor een verkenning van de “mittel-Mosel”.

Zaterdag, 7 september 2019

Via internet hadden we vernomen dat er dit weekend een “Flohmarkt” of rommelbeurs plaats vindt in ons vakantiedorpje. Na het ontbijt trekken we er dus op uit om even na te gaan wat er daar aangeboden wordt. In tegenstelling met onze rommelmarkten die vrij toegankelijk zijn wordt er hier wel een paar euro's als ingangsgeld gevraagd, maar daarvoor mag je dan ook op zondag nog eens langskomen want vooraleer je binnen gaat krijg je een stempel die een onzichtbare afdruk nalaat. Enkel onder een UV-lamp wordt het zichtbaar en blijkbaar zal het stempeltje ook niet onmiddellijk verdwijnen bij het wassen van de handen... We hebben het niet uitgetest want voor zondag hadden we al een ander programma uitgestippeld. Eens binnen stellen we vast dat er onder ander antiquairs een standplaats hebben en er oude juwelen aanbieden naast kasten, boeken, lusters, glaswerk, eetserviezen en bestekken of wat mooie hebbedingetjes... en sommige zaken hebben nu een nieuwe eigenaar in België.

Na de middag bezochten we het stadje Zell am Mosel. Ons eerste halteplaats daar was het Heimatmuseum waar we heel wat historische zaken te zien krijgen in verband met de wijnbouw

langsheen de Moezelhellingen. Bij het binnenkomen van het museum sta je voor een prachtig wandtapijt van 3 op 6 meter dat in het Franse Arras geweven is. Ook de originele akten waarin de Zeller “Schwarze Katz”-wijn zijn oorsprong kende kregen we onder de ogen. Het verhaal vertelt dat er ooit handelaars uit Aken waren die vaten wijn kwamen proeven en kopen. Toen de wijnboer de kooplieden in de kelder de vaten van verschillende jaargangen liet proeven bracht de vrouw van de wijnboer de kooplieden iets te eten. Samen met haar kwam ook de zwarte huiskat mee de kelder in. De proeverij ging verder en plots sprong de kat op één van de vaten. Telkens er iemand naar het vat kwam om er iets uit te tappen blies en krabde de kat naar de betrokken persoon. Men slaagde er niet in om van die wijn te proeven. De kooplieden beschouwden dit als teken dat het een excellente wijn moest zijn en kochten het vat zonder te proeven... Dit verhaal ligt aan de basis van de beschermde benaming Zeller Schwarze Katz. Je kan in Zell geen winkel voorbij

gaan zonder een allusie op deze zwarte kat. Het spreekt dan ook voor zichzelf dat de stad op een van de voornaamste pleinen die zwarte kat eert.

Na een dergelijk verhaal moet je toch eens even uittesten of die kooplieden gelijk hadden. De volgende halte was dan ook in één van de grootste wijnhuizen, Karl Heinz Weis. We werden er ontvangen door de eigenaars - intussen al enkele generaties verder - die in Zell de zaak uitgebouwd hebben. Bij hen is een proeverij voorzien. We worden er een sekt aangeboden en aansluitend proeven we liefst maar acht wijnen. De baas is zeer vrijgevig: een proefglas van zowat 10 cl wordt ons uitgeschonken. Als we dit telkens moeten uitdrinken zullen we van de laatste wijnen nog weinig proeven vrezen we. Omdat we het zo zonde vinden spreken we met de baas af dat we toch kleinere porties zullen proeven zeker gezien er enkele chauffeurs bij zijn... Voor een aantal wordt het dus echt proeven: de wijn in het glas eens bekijken, de wijn in de mond laten rondgaan, de smaak appreciëren, maar niet te veel slikken...

Anderen niet-chauffeurs kunnen dus extra genieten van de wijnen en omdat we kleinere hoeveelheden drinken stelt de baas nog voor om een extraatje toe te voegen, een roseetje... Blijkt nu toch dat er een paar senioren de glaasjes beginnen te voelen want de stemming wordt steeds maar beter en het stemgeluid stijgt met een paar decibel en de verzamelde lege flessen op de tafel zeggen genoeg... We kregen hier een uitgebreid aperitief vooraleer we in ons hotel aan tafel gaan en de dag zullen afsluiten...

Zondag, 8 september 2019

De weergoden zijn ons vandaag niet goed gezind. Reeds van bij het opstaan kondigt de dag zich aan als een regendag. Na het ontbijt en de keuze van het avondmaal vertrekken we richting Cochem. Op het programma staat een bezoek aan de Reichsburg van Cochem, een rondflanneren in het stadje en een bezoek aan de mosterdmolen. Rustig rijden we met de wagens door een prachtig groene regio. De rit op zichzelf levert al weidse uitzichten op, afgewisseld met stukken doorheen de bossen of langs de rivier en tussen de wijngaarden. Het enige minpunt: het blijft regenen... In Cochem aangekomen worden de auto's in een parkeergarage geplaatst en als vervoermiddel ingeruild voor de shuttle-bus naar het kasteel dat boven de stad uittorent. De bus zet ons af op een paar honderd meter van het kasteel. Toch blijkt dit klimmetje nog een kuitenbijter die voor één van onze reisgenoten net iets te zwaar is. Zij blijft achter bij de eerste poort en zal daar op ons wachten voor de terugkeer. Rustig stapt de groep dan verder om een rondleiding te krijgen in het slot. De tien minuutjes die we nog moeten wachten voor de rondleiding geven ons de gelegenheid om te genieten van het uitzicht dat je hier hebt: de Moezel die zich door het landschap slingert, geflankeerd door afwisselende glooiende of steile hellingen langs de oevers, een stadje vol toeristen aan de voet van de berg en het imposant gebouw dat we zodra zullen verkennen met een Engelstalige gids. Wanneer die zich aanmeldt – gekleed in de stijl van zoveel jaar terug - blijkt dat ze niet alleen het

Engels machtig is, maar tevens als Nederlandse ons in eigen taal kan te woord staan en gezien wij het grootste deel van de groep uitmaken, krijgen we dikwijls de verklaringen in eigen taal. Er zijn paar merkwaardige wetenwaardigheden die ze ons kenbaar maakte: de dagelijkse portie wijn per persoon was beperkt tot een kroeg van 5 liter voor de heren, drie liter voor de vrouwen... Vandaar misschien dat er nood was aan een ingenieus systeem op de deuren om de sleutel naar het sleutelgat te leiden. In een andere kamer kunnen we het harnas van een meer dan 2 meter hoge figuur bekijken en komen we te weten waarom de stoelen er maar drie poten hebben. Op een binnenplein worden we geconfronteerd met de waterbevoorrading van het kasteel. Een put van een vijftigtal meter diep, in de rots uitgekapt zorgde voor de nodige bronwater. Een andere eigenheid van dit kasteel is het terras dat uitziet over de Moezel. Het is uitgebouwd zonder dat er steunbalken gebruikt werden. De gids vertelt er doodleuk bij dat ingenieurs berekend hebben dat er in alle veiligheid zeker 12 personen mogen opstaan. Een leuk wist-je-datje als je daar op het terras staat met een groep van een twintigtal personen en de gids erbij vertelt dat dat de reden is waarom ze ons liet voorgaan en zij in de deuropening bleef staan... Onze gids weet duidelijk de zaken met de nodige humor aan te brengen! Na het bezoek keren

we terug naar de stopplaats van de shuttlebus. Iedereen heeft de paraplu geopend of zit verborgen onder de kap van de regenjas. Het ziet er wat troosteloos uit en bij de terugkeer in de stad wordt er dan ook door de meesten geopteerd om iets te gaan eten of een koffie te drinken vooraleer de stad te verkennen. En geloof het of niet, we worden hier zelfs in het Nederlands bedient. Later zullen we zien dat in de stad ook heel wat Nederlandse aankondigingen in de winkels en drankgelegenheden te lezen zijn. In een cafeetje lezen we op het uithangbord zelfs dat men er Duits, Engels en Vlaams (in hoofdletters) spreekt met tussen haakjes "Pas de Français" en "dus geen Nederlands". ..

De stad biedt ook een veelheid aan oude gebouwen in vakwerk opgetrokken en nu eindelijk de regen wat minder geworden is kunnen we die prachtige gebouwen langsheen het marktje en verscholen in de straatjes en stegen wat beter bekijken. Zelfs een wandelingetje langsheen de Moezeloever is haalbaar vooraleer we ons naar onze laatste afspraak van de dag begeven: de historische mosterdmolen. Blijkbaar zijn er slechts nog twee exemplaren die werkzaam zijn; één in Cochem en één in Keulen. Beide zijn eigendom van dezelfde eigenaar. Hij heeft ze trouwens ook gerestaureerd. Tijdens de rondleiding krijgen we een uitleg over de werking en hoe het onderhoud gebeurt. Om

molenstenen van elkaar te halen en bij voorbeeld de maalgroeven bij te slijpen is er een speciaal systeem ontworpen om de stenen uit elkaar te takelen. Na de uiteenzetting kunnen we ook de verschillende mosterdsoorten ter plaatse proeven. Een mosterdproeverij... 't weer wat anders! En dat ze gesmaakt werden is bewezen door het aantal personen dat aan de kassa kwam met de potjes van hun keuze. Ondertussen is het stilaan tijd geworden om naar het hotel terug te keren, er het avondmaal nemen en nog wat nagenieten met een glaasje.

Maandag, 9 september 2019

Vandaag mogen de wagens ter plaatse blijven. Na het eten begeven we ons tegen 10 uur naar de aanlegsteiger opeen tweehonderd meter van ons hotel. We stappen aan boord van een schip at zowat vierhonderd personen kan vervoeren. We varen de Moezel op tot Bernkastel-Kues. Langs de weg is het slechts een 12-tal km, maar via de rivier is het minstens de helft meer. Op de boot verkiezen de meesten om in de ruime gelagzaal te blijven zitten. De ruime vensters bieden voldoende uitzicht maar toch zijn er enkele reisgenoten die de frisse wind trotseren om buiten op het dek van de tocht te genieten. Regelmatig klinkt er door de luidsprekers informatie over wat we voorbij varen. Op het moment dat het 40 meter lage schip versast wordt over een hoogte van zes meter in een tiental minuten tijd staan de meeste passagiers vanop het dek de handelingen te volgen. Het oogt spectaculair! Ongeveer anderhalf uur doen we over de afstand naar Bernkastel, dus ruimschoots de tijd om tussendoor een koffietje te drinken. Het is dus bijna middag als we er aankomen. We hebben even de tijd om op eigen kracht het stadje te verkennen want een Nederlandstalige gids wacht ons pas om 14u30 op. Het blijkt een echte spraakwaterval te zijn die in haar rondleiding ons niet alleen de geschiedenis van het stadje vertelt, maar ons tevens de kenmerken van de renaissance meegeeft en ons de ervaringen met de Amerikaanse toeristen vertelt als ze die Amerikanen vertelde dat de voorouders van president Trump hier uit de streek kwamen. Het was duidelijk: ze was helemaal geen Trump-aanhanger. Maar ook het verhaal waarom de oude boeien aan het marktplaatsje dichtgelast zijn weet ze ons te vertellen. Blijkbaar waren er heel wat toeristen die de boeien eens wouden uittesten en regelmatig bleek er dan wel eentje effectief vastgekluiserd. Vandaar dat het gemeentebestuur de beslissing nam om voortaan de boeien dicht te lassen zodat dergelijke ongevallen in de toekomst vermeden werden. Misschien wel het beste want ook in onze groep zitten er wel een paar lolbroeken die dit wel eens voor de grap zouden durven doen. De rondleiding brengt ons ook langs het smalste huisje van amper 2 meter breedte op de

gelijkvloerse verdieping en we vernemen waarom toen de bovenverdiepingen uitgebouwd werden. Belastingen omzeilen was dus toen ook al gebruikelijk en deed zich niet alleen bij ons voor... De dag van vandaag staan de bovenverdiepingen meestal leeg omdat ze geen aparte ingang kunnen voorzien en de benedenverdieping verhuurde winkelruimte is. Bovendien geven her en der merktekens aan dat het moezelwater in de loop van de geschiedenis meermaals de stad onder water zette, zelfs tot op de eerste verdieping van de huizen. Een dik uur later en vele verhalen verder verlaat onze gids ons weer en al hebben wij het woord niet moeten voeren, toch hebben we dorst genoeg gekregen om nog bij een waterzonnetje van een drankje en terrasje te genieten vooraleer we met het schip de terugtocht aanvatten. In het hotel wacht ons nog voor het eten een aperitief naar keuze dat aangeboden werd ter gelegenheid van het huwelijk van twee reisgenoten dat recent plaats vond. Wij drinken dus op de gezondheid van het jonge (?) paar...

Dinsdag, 10 september 2019

De dubbelstad Traben-Trarbach vol gebouwen uit de barok en jugendstilperiode is slechts een goede vijf kilometer van onze verblijf verwijderd en die willen we zeker ook aandoen al leggen wij het accent eerder op het feit dat het stadje ook bekend staat om zijn historische wijnkelders. We wachten onze gids op aan het oude treinstation dat nu omgevormd is tot toeristisch informatiecentrum. Ze vertelt ons hoe de stad aan zijn huidige naam gekomen is en hoe de twee dorpen bij de fusie getracht hebben om toch maar de overhand te krijgen door middel van aanbod te doen voor het gemeentehuis, postkantoor of station. Zo werd er destijds een gemeentehuis gebouwd waar eigenlijk nooit gemeentelijke diensten aanwezig geweest zijn. Als schoolgebouw heeft het dan wel weer een tijd gefungeerd, maar het belangrijkste aspect van het gebouw zat onder de

grond: de wijnkelders waar de verkoop van wijnen plaats vond. Samen met de gids brengen we er een bezoek aan die oude kelders en vernemen we hoe het destijds verliep om de vaten te verkopen en uit de kelder te krijgen. Het moet inderdaad een hele karwei geweest zijn om vaten van meer dan duizend liter via de trappen een verdieping hoger te brengen om van daar dan verder te transporteren. Via met zware balken uitgebouwde hellingen

kregen gespecialiseerde werkers de vaten uit de kelders. Ze werden pas betaald na het slagen van de operatie met een percentage van de verkoop. Het verhaal gaat dat sommige vaten slechts naar boven kwamen nadat er voldoende wijn van uitgedronken was...

Andere stedelijke kelders werden intussen ingericht als museum-kelders waar oude werktuigen uit de wijnbouw tentoongesteld gesteld staan. Heel wat van deze kelders werden destijds te huur aangeboden aan wijnboeren die zelf over onvoldoende stockeerruimte beschikten. Dat deze kelders in de buurt van de rivier uitgebouwd werden hoeft dus niet te verwonderen want op die manier had men tevens ook de gelegenheid tot gemakkelijk transport. De rondleiding wordt afgesloten bij een van de vele wijnboeren die de streek nog rijk is en waar we nog eens een proeverij zullen meemaken.

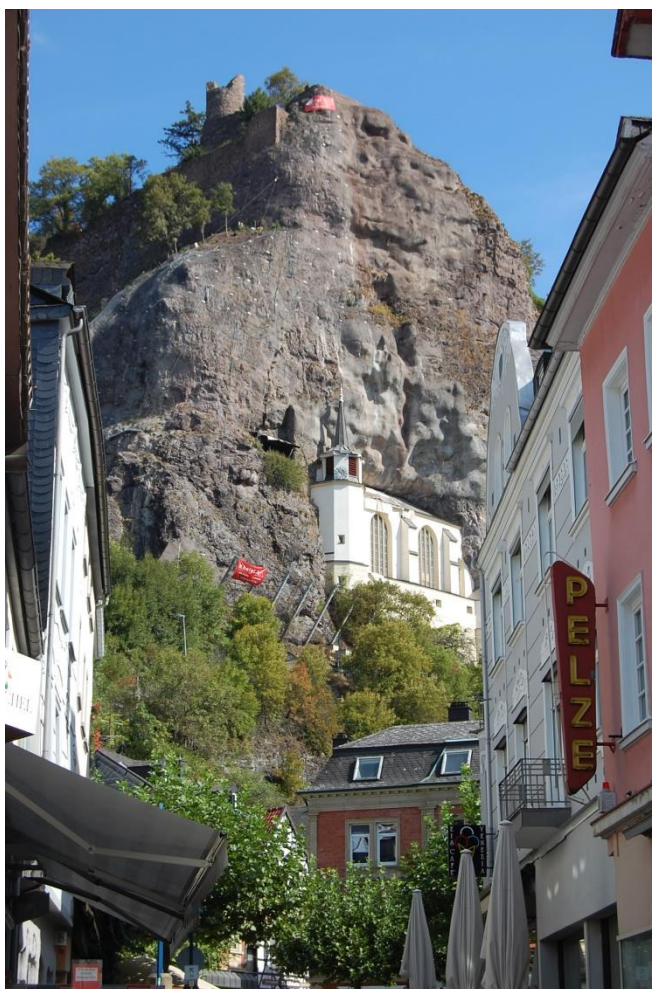
Het Weingut Ehses ontvangt ons in zijn kelders waar een proefruimte is ingericht. Aan de muren zijn foto's van weleer te zien en oude gebruiksartikelen staan over de ruimte verspreid. Aan de luster hangen de worsten en de hesp nog te drogen al blijkt het bij nader toezicht een valse hesp te zijn. De wijnpresentator van dienst is de gepensioneerde eigenaar van het wijngoed dat 3,5 ha groot is. Sedert een paar jaar heeft hij de scepter doorgegeven aan de zoon,

maar het is ook duidelijk dat deze man leeft voor het verbouwen van wijn. Je voelt zijn gedrevenheid en passie voor de wijnbouw in elk woord van zijn uitleg. Hij is fier op wat hij gerealiseerd heeft en laat ons zijn wijnen proeven. Ze mogen er stuk voor stuk zijn en dat uit zich ook in de verkoopcijfers. Zowat iedereen stapt er buiten met een bestelling van meerdere flessen. De zoon zal ze deze avond naar het hotel brengen met zijn bestelwagen. De auto's zullen bij de terugreis naar België wat zwaarder geladen zijn dan bij de heenreis...

Na de proeverij is het stilaan tijd geworden om iets te eten. Alsof het afgesproken is komen we allen terecht op hetzelfde terras. Onder een stralende zon bestellen we er allen een plaatselijk gerecht: de flammkuche. Het lijkt wat op een pizzabodem met daarop een keuze van hesp, kaas, spek, uien of rucolasla. Hoe dan ook iedereen is het eens over het feit dat deze "Duitse pizza" lekker is. De rest van de dag kan iedereen vrij rondlopen in de dubbelstad. Er is nog heel wat te zien en aan de hand van een stadsplanetje kunnen we de interessante plekken vinden: een klokkenspel hier, een historisch gebouw daar, een stadspoort wat verder... genoeg om de overblijvende tijd zinvol op te vullen!

Woensdag, 12 september 2019

Deze dag was voorzien als 'vrije dag' waarop iedereen persoonlijk een invulling kon geven. Sommige zochten het in de kleine dikwijls schilderachtige wijndorpjes in de buurt, anderen zagen het eerder zitten om de Romeinse overblijfselen te bezoeken. Het waren immers die Romeinen die de wijncultuur naar de Moezel gebracht hebben. Uw verslaggever zag een bezoekje aan Idar-Oberstein

zitten. In de regio daar vind je grotten waar edelstenen gedolven werden, zit er nog een oude slijperij en heb je het kerkje dat tegen de berghelling geplakt hangt. Helaas konden we dat laatste niet bezoeken wegens werkzaamheden aan het pad dat er heen leidde. Spijtig want het zicht overheerst het dorp en maakt iedereen nieuwsgierig om er een bezoek aan te brengen. De bijgevoegde foto geeft je alvast een indruk. Het lijkt wel of het kerkje opgeslokt wordt door de berg. We richten ons dus maar op de vindplaats van de edelstenen: de Steinkaulenberg. Een wandelpad van een kleine kilometer leidt ons van de parkeerplaats door de bossen naar de ingang van de mijn. We krijgen er een helm op en de gids geeft ons een rondleiding in de grot met zijn vele gangen en geeft ons een indruk van hoe het leven hier destijds geweest is. Boerenzonen die in de winter op zoek gingen naar edelstenen om wat extra geld te verdienen. Velen zijn er niet rijk van geworden, wel ongeneeslijk ziek van de vochtige, stoffige en kille ruimten waarin ze hun geluk zochten. Het zoeken naar edelstenen was een zware job:

in een jaar tijd kwam men ongeveer een meter vooruit in de rotswand en niets garandeerde dat je

ook maar iets gevonden had. Als men dan toch een paar interessante aanwijzingen vond kon het nog meerdere jaren duren vooraleer men effectief succes had en de ruwe edelsteen kon laten slijpen. Nog één van die slijperijen is momenteel nog te bekijken in de regio. Er is nog steeds een slijper die werkt met de materialen van weleer. Na het avondeten in ons hotel staat er vandaag nog een

activiteit op het programma. Er is een openlucht concert van het plaatselijk "Musikverein" en dat willen we graag ook even meepikken. Naast fijne muziek van een dertigtal muzikanten met nummers van o.a. Abba, Herb Alpert, Bert Kaempfert en James Last worden we er ook vergast op de aanwezigheid van de 'Mosella' of wijnkoningin van de streek en natuurlijk serveert men hier de 'Kröver Nackarsch' (letterlijk de Kröver 'blote kont' – een verhaal op zichzelf dat we zullen leren kennen op onze tocht naar Trier). Dus staat

ook nog een glaasje drinken op ons programma. Het biedt ons de gelegenheid om te verbroederen en zo kunnen Virbo-senioren nu ook aan hun kleinkinderen vertellen dat ze nog samen met een koningin op de foto gegaan zijn...

Donderdag, 13 september 2019

We moeten wat vroeger uit de veren, want tegen even voor 9 uur worden we al aan de bushalte verwacht om met een reisbus een rondrit naar en door Trier te maken. Onze Chauffeur is tevens een geen-minuut-zwijgende gids. Als ex-zelfstandige wijnboer die nu nog wat bijkluist als chauffeur en B&B-gastheer weet hij ons tijdens de rit langs de wijnhellingen heel wat wetenswaardigheden te serveren waaronder o. a. het verhaal over de Kröver Nackarsch. Ooit zou er een wijnboertje in zijn kelder een vat wijn opgeslagen hebben waar hij regelmatig een glaasje ging van drinken en soms wel eens eentje te veel gedronken had. Zijn zoontje zag dat papa steeds heel vrolijk uit de kelder terugkeerde en toen hij samen met een vriendje de kans zag om bij afwezigheid van de papa de kelder in te duiken gingen ze ook eens proeven van dat gekleurd water. Ze tapten van het vat, dronken en ... slaagden er niet meer in om de tap van het vat weer dicht te maken. Het vat liep leeg in de kelder en papa was heel boos toen hij het even later ontdekte. Omdat de sloebbers nooit meer zouden vergeten dat ze dat niet mochten doen nam hij zijn zoon over de knie en verwarmde hij het naakte achterwerk van zijn zoon met zijn hand... De Kröver Nackarsch-naam was geboren...

Onze chauffeur-gids brengt ons constant nieuwe bezienswaardigheden aan die op onze weg liggen, telkens voorzien van de nodige informatie. Als geen ander weet hij ons te boeien tijdens de rit van zowat 2 uur. Eens in Trier brengt hij ons naar een uitzichtpunt waar we over de stad uitkijken en de Romeinse sporen van weleer goed kunnen inschatten. Uiteindelijk zet hij ons af aan de Porta Nigra, het toeristisch attractieput van Trier. Van hieruit kunnen we op eigen tempo en kracht de stad verder verkennen. Sommigen trekken naar het Romeinse museum, anderen wandelen doorheen de straten vol historische gebouwen (meteen ook interessant als winkelstraat voor een aantal vrouwelijke reisgenoten) en zowat iedereen is de basiliek binnen geweest. Tegen 16 uur worden we weer aan de bus verwacht en om het met de woorden van de chauffeur te zeggen: "Wie een minuut te laat is zal een dansje moeten doen voor de deur van de bus; kom je 2 minuten te laat dan moet je een dansje doen op de bus en iedereen trakteren. Wie nog later aankomt zal een dansje moeten doen op de plaats waar de bus stond..." Kan je geloven dat iedereen er stipt aanwezig was?

Eens in het hotel terug is er tijd voor een afsluitend reisaperitiefje, ons avondmaal en nog een verrassing... Onze vriend Ludo spreekt de reisgroep toe en kondigt een trouwceremonie aan. Even later staat hij verkleed weer voor de tafel, ditmaal voorzien van een begeleider met kussentje waarop twee ringen liggen. Hij doet beroep op een getuige en voltrekt er plaatselijk het huwelijk tussen een reispaar dat al vele jaren samen is. Ze hebben eindelijk naar hun smaak de juiste ringen

gevonden... De laatste avond in Kröv wordt er nog een van uitbundig lachen en genieten... Zelfs de volgende ochtend bij het ontbijt wordt er nog steeds gelachen en woordspelingen gemaakt. Alleen, voor elf uur dienen we onze kamer te verlaten. Dus inpakken en vertrekken met in gedachten al de volgende Virboreis in september 2020, wellicht richting Normandië. Wie er dan ook bij wil zijn houdt best de Infobas in het oog!

Rudy Sterck